

LA GALERIA

73

Passions llatines a les Estivals de Perpinyà

Beatriz Cabezas

Arriben les XI Estivals de Perpinyà.

OPINIÓ

11

Valor, la universitat...

Francesc Viadel

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Quadern d'estiu

Miquel Ramon

15

El nyap argentí

Llibert Ferri

16

Recuperar la memòria

Xavier Vinader

17

Els nacionalistes i el CVC

Pere Mayor

18

Per sota de la pistola

Ramon Barnils

S'ha acabat l'invent!

J. J. Pérez Benlloch

Dissidències

Pau Viciano

19

La bellesa de la quimera

Martí Domínguez

71

L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82

Babel i Babilònia

Joan Francesc Mira

Consell Valencià de Cultura, l'espectacle

Conten que, en algun moment, quan aquestes coses es prenen de manera seriosa, l'Ajuntament de Reus va sotmetre a votació del consistori l'existència o no existència de Déu. No degué ser l'únic cas, ni l'única realitat històrica o metafísica que ha estat sotmesa a votació d'un òrgan polític. Ara bé, tan risible com això puga semblar, probablement en cap d'aquests casos l'espectacle no va arribar, ni de lluny, a adquirir l'aire de llarga comèdia grotesca que li ha donat el Consell Valencià de Cultura. No era fàcil, fins i tot a València, muntar un teatre de l'absurd tan lamentable, amb la llarga desfilada d'entitats de tota espècie (totes, se suposa, amb la mateixa autoritat sobre la teologia, la filologia o la història), la permanent pressió del

PP i del seu òrgan de premsa, i la patètica figura del mateix president del CVC i d'alguns dels seus membres més insignes corrent d'un costat a un altre a rebre l'última consigna, sempre variable, sempre a compte de l'interès del líder polític corresponent. Amb formes i criteris així, i amb setmanes finals d'infinites i llarguíssimes sessions, calia "decidir" finalment, per votació, quina és la llengua pròpia dels valencians i quin és el seu origen i la seua descripció lingüística: decidir, per votació, i entre no filòlegs, sobre veritats bàsiques de la mateixa filologia! Rarament, en cap país que se supose una mica civil i normal, hi haurà hagut, a la vista del públic, un espectacle com aquest.

Poc honor i poc aplaudiment,

doncs, mereix l'actuació dels qui hi han intervingut. Fins i tot quan (i els noms són escassos) ho han fet amb competència i bona voluntat: era necessari avalar amb la pròpia participació activa una comèdia tan indigna d'una societat moderna i respectuosa amb la raó? Era necessari, sobretot, entrar en el joc estrictament polític i fer-se còmplices d'una iniciativa en estricte profit del Molt Honorable Eduardo Zaplana? Perquè en definitiva el senyor Zaplana i el seu partit (als quals la llengua dels valencians només els interessa en la mesura que els molesta), amb la seua iniciativa de "posar el tema en mans del CVC", només pretenia dues coses. Primera, guanyar el crèdit de qualsevol possible acord, i alliberar-se així de responsabilitat si l'acord acaba-

va no produint-se: objectiu aconseguit. Segona, que l'acord tinguera com a condició el no reconeixement clar de la unitat de la llengua: objectiu igualment aconseguit. Allò que qualsevol escolar d'arreu de l'estat espanyol pot llegir al seu llibre de text (és a dir, que el valencià és català), el Consell Valencià de Cultura ha decidit, sembla, que és una veritat absolutament prohibida. Si l'objectiu era, doncs, aconseguir la pau amb l'exèrcit enemic "cautivo y desarmado", pareix que estan a punt d'aconseguir-ho també. Difícilment podien haver obtingut una rendició més completa. Encara que siga —confiem— una rendició condicional, i acceptada —confiem també— pensant en el bé del país. Però potser és confiar massa. ■

"Era necessari avalar aquesta comèdia, entrar en el joc estrictament polític i fer-se còmplices d'una iniciativa en estricte profit del Molt Honorable Eduardo Zaplana?"